

OSKARI SAARI

AKI HINTSA

Tänään
olen **ELOSSA**

KUOLEVAN MIEHEN

PÄIVÄKIRJA

WSOY

Tänään olen elossa

Kuolevan miehen päiväkirja

OSKARI SAARI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© DR. AKI HINTSA AG, OSKARI SAARI JA WSOY 2021

KANNEN SUUNNITTELU MIKA TUOMINEN

KUVALITTEEN KUVAT AKI HINTSAN KOTIALBUMI, ELLEI TOISIN MAINITA.

ISBN 978-951-0-46930-9

PAINETTU EU:SSA

Sisällys

Alkusanat 7

Esipuhe 9

OSA 1

1. Kun taivas putoaa 15
2. Kuolevan miehen ensimmäinen tunti 22
3. Juppi uhmahengessä 29
4. Kaiken alku 41
5. Linda 57
6. Hyvien aikeiden kirous 63
7. Uuden arjen alku 73
8. Miksi? 88
9. Silmissä pimenee 109
10. Syntymäpäivät Suomessa 136
11. Kaksi tuomiopäivää 148

OSA 2

12. Ibiza ja käänne parempaan 167
13. Abu Dhabi 188
14. Joulusauna 199
15. Ihmeperantuminen 210
16. Davos 228

17. Takaisin sytostaattivaatteisiin 247

18. Valonpilkahdus 257

19. Päätös 269

OSA 3

20. Leikkaus – toivo herää 293

21. Puhelu 304

22. Coren kolmas taso – viimeinen haastattelu 316

Viimeinen luku 336

Alkusanat

Tämän kirjan kirjoittaminen oli isämme ja Lindan puolison viimeinen toive. Ajatus kirjasta ja sen sanomasta osana suurempaa missiota oli sairauden aikana Akille monesti kuin ankkuri, joka epätoivon hetkinä piti kiinni toivossa. Aki uskoi vahvasti, että hänelle annettaisiin tarpeeksi aikaa saattaa missio osaltaan loppuun.

Kirjassa Aki halusi kirkastaa ajatuksiaan coresta, ihmisen ytimestä, ja sen syvimmästä tasosta. Mitä jää jäljelle, kun kaikki karsitaan pois? Akille se tarkoitti coren hengellistä ulottuvuutta. Usko Jumalaan oli Akille aina tärkeä ja henkilökohtainen asia. Hän pohti asioita syvällisesti niin keskusteluissa läheistensä kanssa kuin päiväkirjansa sivuilla. Päiväkirjaan kirjatusta ajatuksista moni saattaa herättää lukijassa enemmän kysymyksiä kuin antaa vastauksia. Samoin moni etenkin Akin elämän loppuvaiheen ajatuksista tuntuu jäävän tietyllä tavalla kesken, kuten luonnollista on. Valitettavasti emme voi niistä enää kysyä. Pidimme kuitenkin hyvänä ja tärkeänä julkaista myös nämä keskeneräiset mietteet ja pohdinat – kenties ne tarjoavat lukijalle ajattelemisen aihetta.

Kirjan kirjoittaminen ilman Akia oli perheellemme raskas prosessi. Muistoihin palaaminen oli tuskallista, vaikka Akin

viimeiseen 16 kuukauteen mahtui myös iloa ja monta kaunista hetkeä perheen kesken. Oli aikoja, jolloin epäilimme, voiko näin henkilökohtaista teosta edes julkaista. Haluamme kuitenkin perheenä kunnioittaa Akin tahtoa. Toivomme, että kirjan rehellinen kuvaus voisi antaa jollekin siemenen oman elämän pohdintaan. Eikö Akin missio olisi silloin tämän kirjan osalta täytetty?

Kiitos Oskarille rohkeudesta toteuttaa Akin viimeinen toive. Jos prosessi oli vaikea perheelle, se oli sitä varmasti myös kirjailijalle. Perheenä pyydämme, että kunnioitatte päätöstämme olla kommentoimatta vaikeaa aihetta tämän jälkeen.

Linda, Stiina, Lotta, Noora ja Niklas

Esipuhe

Minulta on usein kysytty, kauanko kirjan kirjoittaminen kestää. Kysymykseen on mahdotonta vastata. Omalla kohdallani ideasta valmiiseen opukseen kestää yleensä noin vuoden. Tämän kirjan tekemiseen kului yli neljä vuotta. Prosessi oli paitsi pitkä myös melko vaikea ja raskas.

Marraskuun yhdeksäntenä päivänä vuonna 2016 heräsin Sveitsin Morgesissa sijaitsevassa hotellissa monin tavoin epätodelliseen tunteeseen. Donald Trump oli voittanut Yhdysvaltojen presidentinvaalit, ja ystäväni, jota olin tullut tapaamaan, oli parantumattomasti sairas. Toivoin ja jopa uskoin, että Aki Hintsalla olisi vielä paljon aikaa jäljellä ja voisimme jatkaa tämän kirjan tekemistä yhdessä vielä pitkään. Kuusi päivää myöhemmin Aki kuoli. Surin hänen poismenoaan, ja samalla tämän kirjan tekeminen ahdisti. Olin yhtäkkiä tilanteessa, jossa minulla oli valtava määrä erilaisia muistiinpanoja ja haastattelumateriaalia, mutta ei mitään visiota siitä, minkälainen kirjasta tulee, mikä on sen kantava idea tai onko sellaista lainkaan. Enää en voinut myöskään tarkistaa asioita Akilta. Ja koska Akia ei enää ollut, tunsin myös paineita siitä, tuleeko kirjasta riittävän hyvä, jotenkin »oikeanlainen». Ajattelin

kuitenkin, että en voi jättää kirjaa kirjoittamatta. Olihan viimeinen lupaukseni Akille ollut, että kirja syntyy ja se julkaistaan. Oli siis vain käytävä toimeen, kahlattava vähitellen läpi aineistoa ja yritettävä heittäytyä parantumaton haimasyöpää sairastavan miehen maailmaan.

Kirja pohjautuu pitkälti Akin sairausajan päiväkirjoihin. Kuolleen ystävän päiväkirjamerkintöjen lukeminen tuntui aluksi vaikealta ja vääreiltäkin. Jouduin muistuttamaan itseäni kerta toisensa jälkeen, että Aki nimenomaan halusi, että teen tämän työn, ja hän oli pitänyt päiväkirjaa nimenomaan tätä kirjaa varten.

Kun ihminen tietää, että päiväkirjoja lukee joskus joku ulkopuolinen ja ne mahdollisesti jopa julkaistaan, se ei varmastikaan voi täysin olla vaikuttamatta tekstin sisältöön. Saattaa olla, että myös Aki jossain kohdin »kirjoitti yleisölle», mutta yleisesti ottaen hän oli merkinnöissään hämmentävän rehellinen. Aki Hintsa jonkin verran tuntevana tunnistin vain muutamia kohtia, joissa hän mielestäni hieman sievisteli tai pyöristi kulmia. Muutoin merkinnät olivat parhaan arvioni mukaan Akia aidoimmillaan. Ruotimatta eivät jääneet lapsiperheen elämän ja parisuhteen moninaiset vaiheet sairauden tuomassa uudessa arjessa eivätkä myöskään Akin omat katkeruudentunteet Jumalaa kohtaan.

Päiväkirjamerkintöjä oli kahdenlaisia: kirjoitettuja ja saneltuja. Sanelut erosivat jonkin verran kirjoitetuista merkinnöistä. Ne olivat usein monisanaisempia ja rönsyilevämpiä ja jättivät toisinaan enemmän varaa tulkinnalle. Nauhoituksissa Aki myös viljeli paljon täytesanoja, ja alkuperäisten merkintöjen lauseet olivat usein hieman vaikeaselkoisia, kuten vapaamuotoinen puhuttu sana kirjoitukseksi purettuna usein on. Lukemisen helpottamiseksi olen editoinut Akin saneluja

jonkin verran muuttamatta kuitenkaan lauseiden alkuperäistä merkitystä. Myös kirjoitettuja merkintöjä on editoitu samoja periaatteita noudattaen. Olen kuitenkin pyrkinyt välittämään Akin oman äänen ja ajatukset lukijalle mahdollisimman autenttisina.

Tammikuun 6. päivänä 2021 katselin kotonani Espoossa televisiosta suoraa lähetystä siitä, kuinka Donald Trumpin kannattajat tunkeutuivat Yhdysvaltojen kongressitaloon Washington DC:ssä. Trumpin virkakausi päättyi sattumalta lähes päivälleen samaan aikaan tämän kirjan kirjoitusprosessin kanssa. Olin vain hetkeä aiemmin toimittanut kirjan ensimmäisen kokonaisen käsikirjoitusluonnoksen kustantajalle.

Jälkikäteen on helppo sanoa, että oli oikea ratkaisu olla kii-rehtimättä kirjan valmistumista. Aika auttaa. Vähän kerrallaan palaset alkoivat loksahdella paikoilleen, ja materiaalin mas-sasta hahmottui ensin pieniä kokonaisuuksia, ja lopulta uskal-sin luottaa omaan näkemykseeni siitä, millainen kirjasta tulisi.

Ajan myötä minulle kävi yhä selvemmäksi, että siitä tulisi syvästi henkilökohtainen ja rosoinenkin kertomus Aki Hint-san elämän loppuvaiheista. Keskusteluidemme pohjalta tiesin, että Aki ei halunnut silotella asioita tai heijastaa itsestään kuvaa täydellisenä ihmisenä, kristittynä tai puolisona. Mielest-äni yksi Akin poikkeuksellisista vahvuuksista oli hänen inhi-millisyytensä. Hänen karsimansa perustui pitkälti läsnäoloon ja kykyyn kohdata ihmiset aidosti ja sievistelemättä. Tämän Akille tyypillisen aitouden halusin näkyvän myös kirjassa. Tiesin, että Aki olisi toivonut niin itsekkin.

Tästä syntyi myös työn suurin haaste. Akin elämän ja sitä myötä päiväkirjan edetessä kohti loppuaan merkinnät kävivät harvemmiksi ja vähäsanaisimmiksi, ja niissä olevat ajatukset

olivat hyvin subjektiivisia ja henkilökohtaisia, keskeneräisiäkin. Tämän keskeneräisyyden hyväksyminen oli itselleni kenties vaikein asia koko prosessissa. Koin kiusausta solmia langanpäät yhteen, lähteä tulkitsemaan Akin ajatuksia. Se ei kuitenkaan olisi ollut reilua. Enhän enää voinut varmistaa Akilta, olinko ymmärtänyt oikein, mitä hän tarkoitti. Lopulta ajattelin, että vaikka Akille ei enää suotu enempää aikaa jalostaa ajatuksiaan, jokainen voi nyt halutessaan tehdä niin itse. Mielestäni ratkaisu oli oikea. Akin elämän viimeisten hetkien päiväkirjamerkinnot ovat hauraudessaan ja intuitiivisuudessaan puhuttelevia, voimakkaita ja Akin itsensä oloisia: silottelemattomia ja aitoja.

Hintsan omien päiväkirjojen lisäksi kirjassa on hyödynnetty haastatteluja, joita olen tehnyt Akin sekä hänen läheistensä kanssa. Erityinen kiitos Akin vaimolle Lindalle sekä hänen tyttärelleen Stiinalle. Heidän ei varmasti ollut helppoa käydä raastavia vaiheita uudelleen läpi. Nämä haastattelut olivat kuitenkin oleellisessa roolissa kirjan syntymisen ja tarinan kokonaisuuden kannalta.

Kiitos myös kaikille teille, jotka autoitte matkan varrella tämän kirjan syntymisessä. Kiitos kustantajalle kärsivällisyydestä, ja kiitos todennäköisesti maan parhaalle kustannustoimittajalle Joel Kontrollle jälleen kerran loistavasta yhteistyöstä. Ja ennen kaikkea suuri kiitos vaimolleni Niinalle ja tyttärelleeni Reetalle kaikesta. Ilman teidän tukeanne tämäkin olisi jäänyt tekemättä tai kesken.

Espoossa 11.6.2021

Oskari Saari

Osa 1

ENSIMMÄINEN LUKU

Kun taivas putoaa

Kaksikymmentä punaista ruusua. Aki Hintsu tuijottaa Audin etupenkillä lojuvaa kukkakimppua lasitunein silmin. Hän on lähtenyt toimistolta aikaisin ja käynyt ostoksilla lentokentän kukkakaupassa. Hintsu ei ole kukkamiehiä, mutta sen verran hän tietää, että kyseessä oli lähiseudun paras floristi. Hintsu havahtuu, kun Linda-vaimo lähestyy autoa heidän yhteisen tyttärensä, kolmevuotiaan Niinan kanssa.

Heinäkuun kuudes päivä vuonna 2015 on ollut kuuma kuten kaikki edeltäneetkin päivät viime viikkojen aikana. Linda on viettänyt hellepäivää Niinan kanssa perheen kodin lähellä ulkouima-altaalla Sveitsin Morgesissa. Aki laskee kädessään olevan samppanjapullon kukkien viereen etupenkille, nousee autosta, tervehtii ja avaa auton takaoven tyttärelleen.

– Nähdään sitten illalla kotona, hän huikkaa Lindalle mahdollisimman nopeasti.

Kun Aki sulkee kuskin oven perässään ja kiinnittää turvavyön, tulevat kyyneleet. Pienen ja pahaa-aavistamattoman Niina-tyttären näkeminen taustapeleistä murtaa padon. Ensimmäistä kertaa koko päivän aikana tunteet ottavat vallan. Tähän asti hän on toiminut kuin lääkäri. Kuin kone.

Satoja kertoja urallaan Hintsaa on kertonut potilaille huonot uutiset. Hän on tottunut kohtaamaan vaikeat tilanteet, ja vaikka hänen toimintatapoihinsa ovatkin aina kuuluneet inhimillisyyttä ja empatiaa, on lääkärin ja potilaan suhteessa säilynyt aina tietty etäisyys. Ilman sitä ei jaksaisi. Liiallinen empatia ja potilaan murheisiin eläytyminen pahimmillaan koko elämän suunnan muuttaviin uutisiin tekisivät työstä mahdotonta. On mentävä eteenpäin, seuraavan potilaan luo, on käytävä käsiksi seuraaviin murheisiin. Tällä kertaa tilanne on toinen. Nyt potilas on hän itse.

Hintsaa oli hieman yli puolitoista vuotta aiemmin jättänyt pois päivittäisestä työstään Formula ykkösissä. F1-kuljettajien henkilölääkärinä ja luottomiehenä vuodesta 1998 toimineen suomalaisen maine ja samalla liiketoiminta olivat vuosien myötä saaneet varikolla välillä hämmentävältäkin tuntuneet mittasuhteet. Häneen tukeutuivat paitsi kuljettajat myös tallien johtohahmot. Hintsaa konsultoitii niin polvi-vaivoista kuin tallien kymmenien miljoonien eurojen sijoituksista, kuljettajavalinnoista. Suomalaislääkärin kehittämä hyvinvointimalli ja sen ympärille rakentunut, urheilijoista sekä tallien henkilökunnasta huolta pitänyt yritys kukoistivat. Vähitellen liiketoiminta oli laajentunut kattamaan myös muita kuin urheilijoita. Hintsan ja hänen organisaationsa avulla olivat useat suuryritysten johtajat, valtionpäämiehet ja muut tunnetut nimet saaneet apua. Asiakkaiden elämänlaatu oli parantunut dramaattisesti, ja monet kokivat Hintsan jopa pelastaneen heidän henkensä. Ihmisten auttamiseen, kokonaisvaltaiseen hyvinvointiin ja parempaan elämään keskittynyt yritys voi hyvin, mutta samaa ei voinut sanoa miehestä, joka oli antanut yritykselle kaikkensa, nimeään myöten. Hintsaa Performancen oli siirryttävä uuteen aikakauteen, ja

Hintsa itse jättäytyi viimein marraskuussa 2013 oravanpyörän ulkopuolelle.

Toistakymmentä vuotta Formula ykkösten raastavassa maailmassa olivat vaatineet veronsa. Epäsäännölliset elintavat, jatkuva matkustelu ja aikavyöhykkeeltä toiselle siirtyminen yhdistettynä työstressiin eivät ole terveellinen yhdistelmä. Hintsa näki peilissä ylipainoisen, univaikeuksista kärsivän miehen, joka ei elänyt kuten opetti. Ei aikaa perheelle, ei ystäville, ainoastaan asiakkaille. Hän oli suunnitellut sivuun siirtymistä ja perheeseensä sekä yritykseensä keskittymistä jo pitkään, ja viimein kauden 2013 viimeisen F1-osakilpailun alla Brazilian São Paulossa hän kertoi päätöksestään.

– Oskari, tämä on sitten mun viimeinen kisani.

Olimme tutustuneet Akin kanssa yhdeksän yhteisen F1-varikoilla vietetyn vuoden aikana, mutta silti yllätyin, että hän pyysi minut sivuun ja halusi kertoa uutisen ensimmäisten joukossa minulle ja kahden kesken. Ehdotin heti, että nyt kun F1-vuodet olivat tulleet päätökseen, kirjoittaisin Akista kirjan. En tiennyt tarkalleen miksi, mutta siitä hetkestä alkoi tiivis yhteistyömme ja varsinainen ystäväystymisemme yhteisen projektimme merkeissä. Vuonna 2015 ilmestyi Hintsan metodista kertova *Aki Hintsa – Voittamisen anatomia*. Vuoden aikana seurasin, kuinka Hintsa otti käyttöön omat oppinsa siirryttyään F1-maailmasta sivuun. Elämäntaparemontti lähti vauhdilla liikkeelle. Ensimmäiseksi hän halusi panna kuntoon levon, liikunnan ja ravinnon. Hintsa oli kauhistunut vaa’an näyttämiä lukemia – lähes 85 kiloa –, ja tästä lukemasta oli alkuun haihtunut noin kilo kuukaudessa. Vuoden 2014 F1-kauden alkua Hintsa seurasi kotoaan, kuten *Aki Hintsa – Voittamisen anatomia* -kirjan viimeisillä riveillä kerrotaan:

Kun Nico Rosberg ylitti voittajana maaliviivan Australian Albert Parkissa, kello oli hieman yli puoli yhdeksän aamulla Morgesin Lonayn kylässä Sveitsissä. Hintsä oli herännyt katsomaan kilpailun viimeiset kierrokset. Hyvät unet tulivat tarpeeseen, sillä päätöksen tehtyään Hintsä oli tehnyt pitkää päivää yrityksensä uuden tavoitteen hyväksi. Hyvinvointimalli piti saada mahdollisimman monen ulottuville. Tähän asti Hintsan filosofiaa olivat päässeet hyödyntämään vain huippu-urheilijat ja johtajat, ihmiset ja yritykset, joilla oli siihen varaa. Hintsan missio oli kuitenkin sama kuin vuonna 1992: hän halusi auttaa ihmisiä. Hän oli keksinyt tavan ja testannut, että se toimii. Nyt piti löytää keinoja, joilla työn hedelmistä pääsisivät nauttimaan kaikki halukkaat tulotasosta riippumatta.

Ei kuitenkaan tänään, Hintsä ajatteli astellessaan korkealla rinteessä sijaitsevan kotitalonsa terassille. Sunnuntai oli omistettu perheelle. Hintsaa hymyilytti. Hänellä itselläänkin olisi nyt mahdollisuus tavoittaa se, mitä hän on tarjonnut asiakkailleen jo vuosia. Parempi elämä.

Parempi elämä. Sitä Hintsä oli kaupannut muille jo vuosia, mutta itse pystynyt vain hetkittäin elämään niin kuin opetti. Se oli painanut mieltä, ja 2014 oli hänelle silminnähten iso ja merkittävä vuosi. Hintsä vaikutti vapautuneelta, energisemmältä ja onnellisemmalta, vaikka rehellisyyden nimessä on sanottava, että vielä Formula ykkösten väistyttyäkin kii-reiseen elämään tottuneen miehen rutiinit eivät olleet kokonaan muuttuneet. Laajentuneen yrityksen johtaminen ja sekä uudet että vanhat asiakkaat työllistivät Akiä ajoittain enemmän kuin hän oli suunnitellut. Siitäkin huolimatta muutos oli iso ja ulospäin selvästi nähtävissä.

Aki Hintsä – Voittamisen anatomia -kirjan ilmestyttyä maaliskuussa 2015 puhuin Hintsan kanssa puhelimesta. Kiitte-

limme toisiamme onnistuneesta projektista. Aki intoutui käymään läpi elämänmuutoksensa vaiheita ja vaikutuksia ja iloitsi siitä, että pystyi vihdooin huomioimaan enemmän perhettään ja myös itseään ja elämään, jos ei aivan täysin kuten opetti, niin ainakin entistä paremmin.

Puhelun loppupuolella sanotut sanat jäivät kuitenkin mieleeni erityisen selvästi. Seisoin kotini olohuoneessa Espoossa ja katselin takapihan talvista maisemaa, kun Aki sanoi yhtäkkiä:

– Onhan tämä kaikki, elämäntapamuutokset ja koko hyvinvointimallikin vain prosenteilla pelaamista. Siitä huolimatta voi jäädä Musta Pekka käteen. Se on, Oskari, niin, että voin tehdä kaiken niin oikein kuin mahdollista ja silti saada haimasyövän ja kuolla.

Nuo sanat sanoessaan Akilla ei ollut mitään tietoa tulevasta. Elämä oli vuonna 2015 kaikin puolin mallillaan – lukuun ottamatta selkäkipuja. Hän oli edellisenä kesänä kaatunut Niina sylissään ja saanut selkäänsä kovan tällin. Kipu vaivasi ja yltyi toisinaan kovaksikin. Akin vaimo Linda oli jo useamman kuukauden ajan iltaisin hieronut hänen selkäänsä, jotta hän saisi nukutuksi. Toisinaan Aki oli maininnut ongelmallisesta selkäkivusta joillekin kollegoilleen. Hän hoidatti selkää myös fysioterapeutilla ja sai hyvällä hoidolla kivut aina hetkeksi katoamaan.

Perjantaina heinäkuun kolmantena päivänä vuonna 2015 Hintsa oli tutustumassa Hintsa Performancen Sveitsin-klinikan ylilääkärin Erik Gerstelin kanssa neuro-oftalmologiseen silmäklinikkaan Geneven lähellä. Heidän odotellessaan lääkäreitä Hintsa mainitsi Gertselille selkäkivuistaan.

– Ja nyt on itse asiassa vatsakin vähän vaivannut ruokailujen jälkeen.

– Aki, kuulostaa siltä, että nyt tehdään sinulle varmuuden vuoksi gastroskopia, mutta ensin otetaan kaikki selkäkuvat.

Hintsa uskoi arvostettua kollegaansa ja meni seuraavana maanantaina, heinäkuun viidentenä päivänä, tutkimuksiin. Selästä otettiin magneettikuvat, joissa näkyi alaselässä ilmeisesti edellisen kesän kaatumisesta aiheutunut selvä jälki, mutta yläselässä, jossa kipu lähinnä oli tuntunut, ei näkynyt mitään. Lounaalla La Collinen klinikan henkilöstöruokalassa Hintsa tapasi sattumalta tutun gastroenterologian erikoislääkärin ja kertoi hänelle vaivastaan ja kysyi, voisiko vatsaa tutkia, kun selästä ei ollut löytynyt mitään.

- Tehdään sinulle gastroskopia.
- Selvä. Koska?
- Nyt.

Tutkimus aloitettiin heti lounaan jälkeen ultraäänellä, jonka tulokset tulivat pian. Maksan kohdalla näkyi epämääräinen varjostuma. Gastroskopiassa selvisi ainoastaan, että jokin painoi Hintsan mahalaukkuun, joka oli selvästi tulehtunut. Tähystyksen perusteella ei pystytty sanomaan, mikä mahalaukkuun painoi. Niinpä Hintsa lähetettiin tietokonetomografiaan. Kuvien tultua hän palasi vielä samana päivänä vastaanotolle. Pöydän toisella puolella oli lääkäri Thai Nguyen Tang.

- No, miltäs näyttää?

Hintsa ei päässyt lyhyttä kysymystään edes loppuun, kun hän jo näki, ettei kaikki ollut kunnossa. Tang ei olisi mielellään sanonut kuvista mitään vaan halusi jättää lausunnon antamisen specialistille.

- Mutta Aki... siellä on haimassakin jotain.
- Okei.

Pahaenteiset sanat eivät vielä juuri hätkähdyttäneet Hintsa. Todellisuus iski kunnolla tajuntaan vasta alaan eri-

koistuneen kollegan vastaanotolla. Hintsä näki itsekin kuvista, että asiat olivat todella huonosti. Huoneeseen pyydettiin myös gastroenterologiaan erikoistunut lääkäri Olivier Huber, jonka sanat pysäyttivät lopullisesti.

– Aki, sinulla on haimakarsinoma, levinnyt haimasyöpä, Huber sanoi. – Kasvain on niin iso, ettei sitä voi leikata. Jotta voimme yrittää leikata kasvaimen pois, sitä pitää ensin yrittää pienentää solumyrkyillä.

Hintsä ei osannut sanoa mitään. Hän sopi Huberin kanssa tapaamisen seuraavalle päivälle, käveli omalle vastaanotolleen, käski sihteeriansa Sofian perumaan loppuviikon ohjelman, meni työhuoneeseensa ja sulki oven. Šokki oli sanoin kuvaamaton. Yksi iltapäivä oli muuttanut kaiken. Hänestä oli tullut kuoleva mies.

AKI HINTSAN viimeiseksi jääneen vuoden päiväkirjoihin pohjautuva *Tänään olen elossa* on avoin kertomus arvostetun lääkärin kamppailusta syöpää vastaan; se on syvästi koskettava kuvaus toivosta ja ilosta, takaiskuista ja raastavasta surusta sekä perimmäisistä elämänarvoista.

Yksi heinäkuinen iltapäivä vuonna 2015 muutti kaiken. F1-kuljettajien luottolääkärinä tunnetuksi tullut Aki Hintsa valitteli kollegalleen selkä- ja vatsakipuja ja sai ohimennen tehtyjen testien jälkeen järkytyksekseen kuulla sairastavansa haimasyöpää. Diagnoosin saatuaan Hintsa istui tunnin toimistossaan kaikessa hiljaisuudessa ja tuijotti eteensä. Hänen elämäntyönsä oli ollut muiden ihmisten auttaminen ja paremman elämän tarjoaminen yrityksensä asiakkaille, mutta koskaan aikaisemmin hän ei ollut pystynyt analysoimaan omaa elämäänsä niin selkeästi kuin nyt. Pysäyttävä uutinen pani elämänarvot kertaheitolla uusiksi.

